

MICHAEL BOND

Paddington si hľadá prácu

Pozoruhodné príbehy medvedíka
z Čiernočierneho Peru

Ilustrovala Peggy Fortnum

PADDINGTON
SI HLADÁ PRÁCU

PADDINGTON SI HĽADÁ PRÁCU

Michael Bond

Ilustrovala Peggy Fortnum

slovar

Text copyright © Michael Bond 1966
Illustration copyright © Peggy Fortnum
Translation © Ján Gavura 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

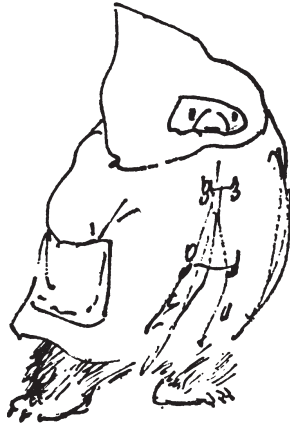
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4248-2

OBSAH

1. Medveď na mori	7
2. Zdvihnuté kotvy	25
3. Paddington kupuje akcie	48
4. Na burze	65
5. Paddington v diere	85
6. Prikrátky zostrih	107
7. Paddington vystupuje	131

Prvá kapitola

MEDVEĎ NA MORI

Paddington sa zobudil, niekoľkokrát zažmurkal, kým mu oči neprivykli na večerné svetlo, a zmätene sa rozhlíadal po palube krížnika *Karenia*.

Zažíval čosi, čo nebolo možné. Loď bola vzdialená dva dni plavby od Anglicka a k domu na ulici Windsorské záhrady 32 to bolo ešte kúsok ďalej, no odprisahal by, že počul, ako naň-

ho volá nielen pán Brown, ale aj všetci ostatní – pani Brownová, Jonathan i Judy a, samozrejme, nechýbala ani pani Birdová.

Paddington zvyčajne zbožňoval sny. Mnohé z nich boli vyslovene pekné. Najmä tie, ktoré prichádzali po ťažkej a sýtej večeri pani Birdovej. Znovu prešiel pohľadom po prázdnej palube veľkej lode a premýšľal, že ten nesmierne živý sen, z ktorého sa práve prebudil, mu už je trochu proti srsti.

Zapadajúce slnko a zvyšky svetla o tejto hodine vrhali tie najzvláštnejšie tieň. Väčšina pasažierov bola stále v podpalubí a nikde nezahliadol ani len závan bieleho pláštá priateľského stevarda. Paddington už olutoval, že si doprial dupľu lojového nákypu, ktorý mu ten večer pripravil šéfkuchár.

Kapucňu na vlnenom kabáte si stiahol do čela. Chvíľu zarazene premýšľal a znova si namočil labku do pohára marmelády. Pohodlne sa usadil v skladacej stoličke a upriamil pozornosť na veľkú plechovku s nápisom SUŠIENKY OSBORNE – MAJETOK P. BROWNA, K DISPOZÍCII POČAS CESTY.

Paddington mal rád sušienky Osborne, najmä keď boli pokryté hrubou vrstvou marmelády a kúskami ovocia. Onedlho ticho večera narúšalo iba pravidelné chrumkanie.

Cesta do Čierneho Peru na narodeninovú oslavu tety Lucy v Domove pre medvede na dôchodku v Lime bola dlhá a príjemná, ale aj tak sa s blížiacim koncom nevedel dočkať, kedy znova uvidí starých priateľov. Keď nad tým premýšľal, práve tomu sa dal pripísať ten živý sen.

Veľká a chutná večera, morský vzduch a vzdialené klepotanie motorov z útrobov lode mali na medveďa upokojujúci účinok. Netrvalo dlho a znovu zaspal, nezobudilo ho ani buchnutie sušienok, čo mu vypadli z labky a rozkotúlali sa po palube k odtokom.

Paddington si nebol istý, kedy sa to stalo alebo ako dlho to trvalo, ale z ničoho nič sa znovu ocitol uprostred ďalšieho sna. Na jeho prekvapenie to bol zasa sen o Brownovcoch.

A ten sen, i keď je tomu ťažké uveriť, bol ešte živší než ten prvý.

Začalo sa to tým, že mu jedna sušienka nedopatrením vypadla na vrchole strmého kopca neďaleko Windsorských záhrad. Namiesto toho, aby sa sušienka zlomila alebo padla na plochu, pristála presne na hrane a okamžite sa za ním rozkotúľala. Čo bolo však ešte horšie, každou sekundou rástla, a čím bola väčšia, tým rýchlejšie sa kotúľala, až sa Paddington nakon ocitol na Portobello Road a bežal pomedzi stánky trhovníkov tak rýchlo, ako mu labky stačili.

A hoci Brownovcov nikde nevidel, celý čas ich počul z diaľky volať svoje meno.

Potom prišlo to najhoršie. Ešte pred chvíľou bežal, utieral si spotené čelo a ponad plece znepokojene sledoval valiacu sa sušienku, no teraz mal náhle pocit, že stúpil do veľkej mláky sirupu. Čím viac chcel pohnúť nohami, tým menej sa mohol hýbať, až sa zrazu prebudil na začiatku a zistil, že sedí na palube zamotaný do vlniaka ako uzlík.

Kým sa Paddington oslobodzoval, prekvapene zistil, že sa mu podarilo nielen zacvknúť

labku v pohári s marmeládou, ale v tom rozruchu aj prevrátiť plechovku so sušienkami, ktoré sa rozkotúľali po palube.

Bola to veľká plechovka a dostal ju od tety Lucy ako darček na rozlúčku tesne pred spiaťtou cestou do Anglicka. Hoci musel neraz siahnuť hlboko do plechovky, stále tam ostávalo niekoľko vrstiev. Paddington nemienil pred koncom cesty prísť ani o jedinú a niekoľko sekúnd náhlivo zbieral rozkotúľané keksíky.

Práve mal v labke poslednú stratenú sušienku, keď zmeravel pri pohľade na skupinu piatich nesmierne povedomých postáv na palube,

čo sa znenazdajky vynorili z machule tieňov na prove lode.

Skôr než stihol zažmurkať, postavy mu začali energicky mávať. Blížili sa k nemu a neprestávali volať jeho meno.

Paddington sa niekoľkokrát poštipal, aby si bol istý, že sa mu nesníva. Pohľadom začal hľadať na lodi miesto, kam by sa schoval, jednou labkou bleskovo zbieral zvyšky marmelády do pohára, druhou priklopil vrchnák plechovky so sušienkami a utekal k najbližším dverám tak rýchlo, ako ho labky niesli.

O chvíľu sa objavil na opačnej strane lode. Ešte raz dôkladne preskúmal palubu, či ho niekto neprenasleduje, a pristavil sa až pred dverami s červeným krížom a veľkým červeným nápisom – LODNÝ LEKÁR.

Paddington bol odvážny medveď, a keď sa dialo čosi nezvyčajné, bol medzi prvými, čo sa pustili do vyšetovania. No to, čo zažil za posledných pár minút, bolo také nepredstaviteľné, že sa o tom musel s niekým poradiť.

Lodný lekár sa zatváril nesmierne prevape-

ne, keď sa otvorili dvere a do kajuty vstúpil Paddington. „Si u mňa objednaný, medveď?“ opýtal sa rázne.

Paddington si odložil veci na podlahu, a kým zohnutý zamykal dvere, priložil si k ústam labku. Keby nebol Paddingtonov kožuch hnedý, dalo by sa povedať, že bol biely ako stena. No už to, akú mal špičku nosa a ako tam stál, lekára prinútilo hneď vyskočiť zo svojho kresla na rovné nohy.

„Prepánajána!“ zvolal lekár. „Čo sa to na nebi deje?“

Paddington prešiel k lekárovi a odkvocol na stoličke pred stolom. „Myslím, že sa to nedeje na nebi,“ povedal s hrôzou v hlase a ponad plece vrhol úzkostlivý pohľad za seba.

Lekár sa znovu usadil a nespustil pohľad z Paddingtona. „Musím povedať,“ začal, aby odľahčil situáciu, „že vyzeráš, ako by si práve videl hrozného ducha.“

„Aj som videl,“ prisvedčil Paddington. V dobre osvetlenej kajute a v bezpečnej vzdialenosti sa už cítil o čosi lepšie. „A hneď piatich.“

„Piatich?“ zopakoval lekár ako ozvena. „No teda! Tak to mi musíš porozprávať všetko po poriadku.“

Paddington sa zhlboka nadýchol. „Všetko sa to začalo, keď ma naháňala Osbornka,“ spustil.

„Keď ťa naháňalo čo?“

„Sušienka Osbornka,“ zopakoval trpezlivo Paddington.

Lekár sa nervózne a piskľavo rozosmial. „A si si istý, že to nebolo Oreo alebo Disko keks?“

Paddington mu uštedril prísny pohľad. „Bola to Osbornka,“ povedal rozhodne a v labkách držal plechovku. „Je to tu napísané. Dala mi ich teta Lucy. Tá Osbornka vypadla z plechovky a začala ma naháňať po celom Portobello Road.“

Lekár pozrel na Paddingtona, potom na dve re kajuty, takmer akoby zvažoval vzdialenosť. Hoci sa počas cesty niekoľkokrát letmo stretli, až teraz spolu prvý raz hovorili. Na tom tvrdom pohľade medveďa bolo čosi, čo ho začínalo znepokojovať. „Takže ťa po celom Portobello Road naháňala sušienka Osbornka?“ zopakoval nevrzrušene.

„Presne tak,“ povedal Paddington potešene, že sa konečne niekam dostali. „Najprv bola dosť malá, neskôr však stále rástla a rástla. A potom som nedokázal pohnúť labkami.“

„Nedokázal pohnúť labkami,“ opakoval lekár a usilovne si všetko zapisoval.

„Akoby som na nich mal olovené závažia,“ pokračoval Paddington.

„Olovené... závažia...“ hovoril lekár ako ozve-

na a neprestával písať. „Dobre. Tak uvidíme, či na to pomôže mastička.“

„Och, to netreba, ďakujem pekne,“ povedal povznesene Paddington. „Labky sú už v poriadku. Viete, podarilo sa mi omylom stúpiť do marmelády a jedna labka sa mi zasekla v pohári.“

Lodný lekár si zložil okuliare, dýchol na ne a uprel zrak najprv na Paddingtonovu vystretú labku, potom na svoju bezchybne vyleštenú podlahu, kde sa teraz povalovali kúsky ovocia z marmelády, ktoré odpadli, keď sa Paddington vrátil do ordinácie.

„Stalo sa ešte niečo?“ opýtal sa lekár znechutené.

Paddington prikývol. „Uvidel som rodinu pána Browna!“ povedal víťazoslávne.

„Browna?“ zopakoval lekár, nebol si istý, či dobre počul. „A nie Santu alebo Klauna?“

Paddington znovu lekárovi uštedril prísny pohľad. „Rodinu pána Browna,“ potvrdil svoje slová Paddington. „Všetkých štyroch. A pani Birdovú.“

„Pani Birdová!“ zvolal lekár. „A si si istý, že to nebola pani Bilbordová? Možno je to jedna z paní na bilborde, ktoré tu mávame na lodi ako pútač.“

„Bilbord?!“ rozohnil sa Paddington. „Žiadna pani Bilbordová, ale pani Birdová z domu na Windsorských záhradách 32. Sedel som na palube...“

„Aha!“ lekárova tvár sa akoby mávnutím čarovnej paličky vyjasnila. „Takže si sedel na palube, však?“

„Sedel,“ povedal Paddington. „Trochu som si po večeri zdriemol. A potom sa mi prisnil sen – ibaže to nebol celkom sen.“

„Celý deň?“ opýtal sa lekár. „Na slniečku?“

„Chvíľu som sa dnes ráno opaloval po návšteve pekárne,“ priznal Paddington. „A potom chvíľu aj popoludní.“

„Milý medveď, veď ty máš halucinácie,“ povedal lekár rázne a spokojne žiaril, že prišiel veci na koreň. „Už som sa s tým stretol. Priveľa slniečka a ľudia si hneď začnú všeličo predstavovať. Hoci musím povedať, že som jakživ

nevidel nikoho, koho by naháňala sušienka Osbornka.“

Otvoril zásuvku v stole a vytiahol fľaštičku. „Milý medveď, všetko, čo teraz potrebuješ, je spánok, veľa spánku. Dám ti pár tabletiiek, ktoré ti pomôžu.“

Paddingtonova tvár sa predlžovala, kým lekár vysvetľoval, a pri slovíčku *spánok* už ani nemohla byť dlhšia. Na jeden deň mal spania viac než dosť, aj keď niektoré z jeho snov boli halucinácie.

„Ale videl som Brownovcov,“ vysvetľoval veľmi rozčúlene. „Nebol to sen, lebo som sa uštipol. A oni tu nemohli byť, lebo sú v Londýne. Tak to teda museli byť duchovia.“

„Nezmysel!“ zvolal lekár rázne. „Neexistuje nič také ako...“ Hlas sa mu však zlomil a na tvári sa mu zjavil čudný výraz, keď vypleštil oči na miesto kdesi nad Paddingtonovým pravým plecom.

Naprázdno preglgol, počúchal si okuliare, chytil sa okraja stola. „Eh... koľko duchov si to videl?“

„Päť,“ odvetil Paddington a začal ich vymenovávať.

Keď Paddington rad radom spomínal všetkých členov rodiny, lekárova tvár bola čoraz bledšia a bledšia, a kým sa dostal k pani Birdovej, bol biely ako krieda.

„Určite si zamkol dvere, keď si vošiel, však?“ opýtal sa akoby nič.

„Asi áno,“ povedal Paddington a začal sa báť toho, ako vyzerá lekárova tvár. „Niekedy to s labkami nejde tak ľahko, ale...“

Paddington sa rozhladol okolo seba a takmer sa od prekvapenia prekoprcol zo stoličky.

Pretože tam, priamo pred jeho očami, bolo vo veľkom priezore vedľa dverí úhľadne zarámovaných päť veľmi povedomých tvárí. Nielen pán Brown, ktorého tvár pritisnutá na sklo nabrala neprimerane rozpleštené a roztečené kontúry, ale aj pani Brownová, Jonathan, Judy a, samozrejme, pani Birdová.

Lekár sa natiahol po telefón. „Okamžite mi sem pošlite veliteľa strážne!“ hlasno štekol do slúchadla. „A odkážte mu, nech sa ponáhľa. S prie-